

שיאריהת ישראל

דברי תורה וסיפורים מרבינו

הרה"ק רבי ישראל דוב בער מזוילעדניק וצוק"ל

יד"ל ע"י מוסדות 'שאריהת ישראל' וזוילעדניק בעיר קאראסטין אוקריינא

גיליון י"ב
פרשת שמעי - פרה
תשפ"ב

אור הגאולה

ליקוטים מרבי רבינו בעניני הגאולה השלמה

כמו שהיה במצרים שירדו במ"ט שערי טומאה (זוהר ח"ב לא), וכדי שלא יפלו ח"ו בשער הנו"ן דטומאה, נתעורר חסד עליון מאין סוף יתברך כביכול לגאלם, כי אם היו נופלין בשער הנו"ן - לא היה יכול להיות גאולה (סידור האריו"ל לד' שכתו בהגש"פ ד"ה מצה זו), ולא שח"ו לא היה יכול להיות באמת, שהרי הוא יתברך כל יכול, רק שמצד העביות וגסות החומר ביותר, אם היו נופלין בשער הנו"ן ח"ו, היה מוכרח להיות ביסורים לאין קץ, שאם לא כן לא היו יכולים לקבל גילוי אלוקותו, ועל כן נתעורר חסד עליון כביכול למהר לגאלם בכחינת 'אחישנה' (ישעיה ס כב), שלא על פי קו המדה, מכחינת 'למעני' וגו', וכן גם עתה ע"י גודל היסורים יכולים להעביר וכו' (עירובין מא:), ועל כן גם ש'כשזכו - אחישנה, וכשלא זכו - בעיתה' (סנהדרין צח:), צריך למצוא אופן התשובה כזה שגם שכשלא זכו ח"ו יהיה 'אחישנה'.

(שער הזמנים פסח עמוד קמא)

אור הפרשה

דברי תורה מרבינו בתוספת ביאור בסוגריים מדובעות

'וישא אהרן את ידיו אל העם' (ויקרא ט כב)

פירוש, שתיקן בחינת הידיים, פי' המדות של כל ישראל [ראה תיקוני זוהר הקדמה יז].

(עמוד פד)

'מדוע לא אכלתם את החטאת' וגו' (שם י יז)

וכאשר מצינו בענין הקרבנות שכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים (פסחים נט:), אחרי התוודותו חטאו על הקרבן במרידות ועצבא דרוחא ולב נשבר, ואחר כך כשמעלה הכהן חלב ודם, וכהן איש חסד [ראה בהשמטות הזוהר קסו:], ממשיך שמחה ממקור החסדים, עד שנמשך גם על החוטא עוז וחרדה, ובזה נתבטלו הדינים.

(עמוד קע)

זמני כניסת ויציאת השבת

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
6:08	7:38	6:07	6:55	6:33	6:18	כניסת השבת
7:18	8:39	7:14	8:05	7:33	7:31	יציאת השבת
8:10	9:21	7:35	8:26	8:08	8:11	רבינו תם

אור ההלכה

פסקי הלכה קצרים בהלכות שבת

אופה (א)

סיר מרק שהורד מן האש - אסור ליתן בתוכו דברי מאכל ששייך בהם בישול כל זמן שהיד סולדת בו. ולכן אין להחזיר לתוכו מרק שהיה בצלחת ונצטנן.

אבל אם המרק לא נצטנן לגמרי, אף שאינו חם כ"כ עד שהיד סולדת בו - מותר להחזירו. כמו כן מותר להחזיר בשר או ירקות אף שנצטננו לגמרי.

הנוטל את כיסוי הסיר מסיר רותח ושהה אותו בידו עד שהאדים שע"ג המכסה התעבו לטיפות מים - יש לו לזיהר שלא להחזיר את הכיסוי אם טיפות אלו נצטננו, לפי שנמצא שהוא חוזר ומבשלם.

יש בישול אחר צלי ואפיה, כלומר, אין לבשל דבר שנאפה או נצלה, וכן להיפך. ולכן אין ליתן לחם או חלה במרק חם שהיד סולדת בה, ואפי' שהמרק בכלי שני. אבל בכלי שלישי מותר.

וכתב המשנ"ב שכשמחלקים את המרק ע"י מצקת, נחשבים צלחות המרק ככלי שלישי, [אבל המצקת עצמה מחשיב המשנ"ב ככלי שני, ראה שו"ת מנחת יצחק ח"ה סי' קנז].

פסקי ההלכות אינם אלא לעורר את לב המעיין

אור העבודה

פנינים מרכיניו בעניני דרכי עבודת ה'

יש מי שחושב שהעיקר לשמוע מהצדיק דברי תורה ותוכחת מוסר בלי אופן התקשרות כלל, רק לעבוד בעצמו, ויש מי שחושב להיפוך, שהעיקר להתקשר לצדיק, והצדיק יעלה אותו, ומיקל על עצמו מלעבוד שום עבודה. והאמת שדייקא שניהם כאחד טובים, אבל בדרך אחד לכד יש חסרון גדול.

(שער התקשרות עמוד טז)

'תכלית הידיעה שלא נדע' (בחינת עולם יג לג). ולא אמר 'שלא ידע' כי אם 'שלא נדע', היינו שאי אפשר לבוא וליכנס בבחינת ידיעה וכו', וזהו בחינת כהן גדול עם הארץ (הוריות יג), שאחר כל העבודות כשהוא זוכה להיות בבחינת כהן גדול שנכנס לפני ולפנים, שם הוא בבחינת עם הארץ לגמרי, ואינו בבחינת שום מהות מצד עצמו.

(שער התקשרות עמוד לב)

יומא דהילולא

כ"ג אדר ב' - הרה"ק ר' חיים חייקל מאמדור ב"ר שמואל זצ"ל
הרה"ק ר' יצחק מאיר מגור ב"ר ישראל (חידושי הרי"ם) זצ"ל
הרה"ק ר' יעקב מנובומינסק בהרה"ק ר' שמעון מזאוויחואסט זצ"ל
הרה"ק ר' יצחק יעקב מביאלא בהרה"ק ר' נתן דוד משידלאווצא זצ"ל

כ"ד אדר ב' - הרה"ק ר' יצחק בהרה"ק ר' חנוך העניך מאלעסק זצ"ל
הרה"ק ר' יצחק מסטוטשין בהרה"ק ר' משה מראזוודאו זצ"ל

כ"ה אדר ב' - הרה"ק ר' בצלאל יאיר מאלכסנדר בהרה"ק ר' יחיאל זצ"ל

כ"ו אדר ב' - הרה"ק ר' אליעזר ליפא מחאמעלניק בהרה"ק ר' אלימלך מליז'ענסק זצ"ל
הרה"ק ר' שלום בהרה"ק ר' יעקב משה מקומרנא זצ"ל

כ"ט אדר ב' - הרה"ק ר' שלמה הכהן מראדומסק ב"ר דוד צבי (תפארת שלמה) זצ"ל

אור הצדיקים

א מעשה פאר מלכה מלכה

הבית הרגיע אותנו, שנוכל לישאר כן בשופי ולעשות את הלילה כאן, ולמחרת, ביום חמישי בבוקר, הוא יקח אותנו ללובלין עם עגלה שלו.

נשארנו שם ללון בלילה. אמנם לרוב צערנו, למחרת בבוקר אמר לנו שהיות שהוא מוטרד מאד בעסקיו אינו יכול להוליכנו עם עגלה שלו, כי לוקח לו הרבה זמן לרתום הסוסים לעגלה. כמוכן שנצטערנו מאד מזה, כי מאד רצינו להגיע ללובלין על שב"ק.

לאחר מכן אמר האיש כי הוא יכול להוליך אותנו עם הסוסים שלו, אבל קשה לו מאד לעשות זאת, ובקשנו מאד שיעשה זאת למענינו, אז אמר לנו שאם נבטיח לו שבכל פעם שנסע ללובלין נשבות גם אצלו בשבת אחת או בהליכה או בחזרה, אז יוליך אותנו. היה קשה להבטיח ולהתחייב על דבר כזה, אבל בליית ברירה הבטחנו לו ע"ז, והוא הוליך אותנו ללובלין.

בשבת קודש היינו בלובלין, ובחזרה היינו שבת אחת בבית האיש הנ"ל, כהבטחתינו. האיש הזה שהחיה אותי ואת כל החבורה נמצא כבר בעולם האמת, ונשמתו באה אלי וביקשה ממני תיקון בעד הטובה שעשה לי שהחיה את נפשי. וכאן פנה הדברי חיים לר' יצחק בשאלה: "נו, פרעג איך איך ר' יצחק, ברויך איך איהם נישט א טובה טאן?" ובכן, אני רצייתי לתקנה, אבל ידעתי רק את שמו ולא את שם אביו, כי כשאדם נמצא עוד בעוה"ז יכול להזכיר עצמו בשמו ושם אביו, אבל כשמגיע לעולם העליון קשה מאד לידע את שם הנפטר ושם אביו, והתפללתי להשי"ת שאחד מנכבדי האיש יזדמן לפני כדי שאשאלנו את שם זקיניו.

אחרי זה פנה הדברי חיים כלפי האיש שעמד לפניו ואמר, איש זה מודאג כי לקחו ממנו את הרשיון למכירת הסחורה, ובאמת אין זה כלום, כי כל ענין קרה לו רק כדי שיבוא אלי, ועכשיו שכבר בא ושאלתי אותו השמות, יכול לנסוע הביתה לחיים ולשלום, כי כבר החזירו לו את הרשות. זכותו יגן עלינו.

סיפור זה סיפר הרה"ק מטאהש ז"ע (ונדפס בספרו 'ק' עבודת עבודה' פר' ויקהל), שמע זה מזקיניו הק' הרה"ק רבי אלימלך מטאהש ז"ע, וסיים בזה"ל: "זכרני צורת זקיניו הק' בשעה שסיפר מעשה זו שהיה מעשן הלולקע ציבען, וגם מימשן וסלסל בפיאתיו, והפטיק בכל כמה מינוט ומתבונן בדבריו, איך לספר ביחודין עליו. וכמה פעמים כשזקיניו הק' ז"ע גמר לספר המעשה התבטא בלשון קדשו: "אוי איז דאס געווען א שיינע מעשה!" ובודאי היה לו ענין עמוק בזה, וכעין זה בדגל מחנה אפרים סוף הספר בליקוטים, עיי"ש.

של יותר מעשרה חבירים, ואני הצעיר שבכולם. ביום הראשון בשבוע הגענו לאכסניא הקבועה ששם נתנו לנו אוכל, והחלטנו שהיות שאנו מסודרים כבר בכל פעם באכסניא קבועה, ע"כ לא נבקש מבעל המלון להכין עבורנו לאכול, אלא אם יתן לנו בלי בקשה, נאכל, ואם לאו, לא נאכל.

כך המשכנו בדרך, ובכל מקום שעמדנו קבלו אותנו בסבר פנים יפות, אבל לא נתנו לאכול, ואני ביום השני כבר הרגשתי רעבון גדול בהיותי בצום זה יום וחצי, ולא ידעתי מה יהיה בכל הדרך עד שנגיע ללובלין, אבל התחזקתי והמשכתי לנסוע עם החבריא.

ביום ב' בערב כבר אפסו כוחותי, והוצרכתי לילך לאט לאט עד שנשארתי מאחורי כל החבריא, והוצרכו להמתין עלי תמיד, וכך עבר עלי גם ביום השלישי. ביום

כשזקיני הק' ז"ע
גמר לספר המעשה
התבטא בלשון קדשו:
"אוי איז דאס געווען
א שיינע מעשה!"

השלישי בערב בקשתי מחבירי, שהיות שאני הצעיר והחלש מכולם, אולי אפשר להתיר לי לאכול, אבל הם אמרו שתנאי זה הותנה בינינו ואי אפשר לשנות.

ביום רביעי בבוקר, ראיתי אדם אחד הולך לקראתינו, וכשראה אותנו מרחוק רץ בזריזות לתוך ביתו ולקח משם י"ש ומזונות ורץ בחזרה, וניגש אלי, ואמר שרואה עלי שהנני חלש מאד, ואמר בזה"ל: איך זע אז די נשמה שטייט איהם שוין אויפ'ן שפיץ נאז, וממש החיה אותי בזה, כי אכלתי כפי התנאי שאם יתנו בלי בקשה נאכל.

שוב נתן גם לשאר החברים לאכול, ואח"כ כשישבנו ספרנו לו כל הדברים שהחלטנו בינינו, וביקש לבוא לביתו לאכול סעודה, ולנוח קצת מן הדרך, וגם ללון שם, אמרנו לו שלא נוכל ללון כי ממחרים אנו להגיע ללובלין עוד לפני שב"ק, והיה עוד מהלך יום אחד רגלי עד ללובלין. הבעל-

בין אלפי הבאים אל הרה"ק בעל הדברי חיים מצאנו ז"ע, הגיע פעם איש אחד ובכה והתאונן לפניו שהוא שרוי בצרה גדולה, כי הממשלה לקחה ממנו את הרשות למכירת סחורה, ואבד לגמרי את פרנסתו. ה'דברי חיים' הסתכל עליו, ולא ענה לו כלל על דבר מבוקשו, רק שאלו את שם אביו ושם זקיניו ועוד שמות של אנשי משפחתו, ושלחו לשלום.

האיש יצא מן החדר בפחי נפש, כי הצדיק לא ברכו בשום ברכה, ולא ענה לו כלל על מבוקשו. בביהמ"ד של ה'דברי חיים' ישבו בקביעות חסידים ואנשי מעשה, אשר ברכו את כל היוצא מחדר הרבי, שברכת הצדיק תתקיים עליו, וכמו שרגילים לברך "איר זאלט האבן געפוע'ל'ט אלעס גוט'ס", ובתוך כך היו מבקשים מכל א' לנדב סכום כסף לטובת יושבי ביהמ"ד.

כשיצא זה האיש ברכו גם כן אותו בכל טוב, וכדרכם בקשו ממנו מעות, אך הוא אמר להם שאינו מסוגל לתת כי יש לו צער ועגמת נפש, על שלא פעל כלום אצל הרבי, שהרי הרבי לא ברכו בשום ברכה אלא אמר לו שילך לשלום. החסידים ניסו להרגיעו, שאם הרבי אמר לו לילך בודאי פעל לו בזה כל טוב, וכדרכו בקודש כמה וכמה פעמים. אולם לא הצליחו להרגיעו, וישב האיש הזה בביהמ"ד ובכה על צערו.

באותה עת הגיע לשם אחד מחשובי חסידי ותלמידי הרה"ק מצאנו ז"ע, ושמו הרב ר' יצחק רושבער ז"ל, אגב, חסיד זה היה אדם גדל, בכל פעם כשבא לפני הצדיק, כיבדו לישב, כשראה החסיד את האיש בוכה, שאלו לסיבת הדבר. וסיפר לו האיש כנ"ל שלא פעל אצל הצדיק כלום. ואף הוא ניסה לדבר על לבו שאם הרבי אמר לו לילך בודאי פעל כל טוב, אבל גם מדבריו לא מצא האיש מרגוע לנפשו, וביקש מר' יצחק כי בהכנסו לקודש פנימה, ישתדל עבורו שיקבל רשות ליכנס שנית על דבר מבוקשו.

כשנכנס החסיד הרב ר' יצחק, כיבדו הדברי חיים מאד והושיבו על כסא כרגיל. או אז ביקש ר' יצחק את הדברי חיים עבור האיש הנ"ל, שרוצה להיכנס עוד הפעם, ונענה לו הדברי חיים. וכאשר נכנס האיש פנה הדברי חיים אל הרב ר' יצחק ואמר לו: אספר לכם מעשה, גם האיש הזה יכול לשמוע את המעשה.

כשהייתי צעיר לימים, נסעתי פעם אל החוזה הק' מלובלין ז"ע, עם חבורה

אור הישועות

סיפורי ישועות ומופתים מרכינינו

❖ דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן ❖

[מי שרק יגע בידית דלתי יושע]

רבו. בנוסף לכך, מחמת שזכר כל מילה והגה שיצא מפיו של רבו הק', הוא החל לרשום לעצמו את כל הדיבורים הק' ששמע, וכתב זאת ברמזים ששום אדם לא היה מסוגל להבינם.

חלפו כמה שנים, והרה"ק מקוברין נעשה למנהיג עדה קדושה בישראל. ביום מן הימים גילו לו מן השמים שעליו לנסוע לאוקריינא דרך קאמיען-קאשירסק. הוא נפרד מבני ביתו באומרו שנוסע הוא לזמן מה כדי לראות ולהכיר את צדיקי הדור שבוואהלין והגלילות.

בדרכו פגש את הרה"ק רבי מרדכי מטריסק זצ"ל, שאמר לו כך: חותני הרה"ק מקאוועל אמר לי שבדרך אמצא אדם גדול שמבקש את ה' ורוצה לראות את צדיקי הדור, ועלי לומר לו שעליו לבוא לקאוועל להתייעץ בענין זה.

כאשר המשיך הרה"ק מקוברין בדרכו והגיע אל אוסטראה, קידמו שליח של רבינו הק' מווילעדניק, ואמר לו בשם רבו דברי רוח הק', ובדיוק אז הגיע רבינו לעיירה באיזור זה - על אם הדרך בין אוסטראה לאניפולי. וכך נתוועד לפני ולפנים בהיכל קדשו של רבינו הק'.

ובין הדברים אמר לו את דברי התורה הנשגבים ששמע בדרכו זו מהרה"ק רבי מרדכי מנעשכיז. שאל אותו הרה"ק מקוברין בתמיהה, מה עוד יודע רבינו ממה ששמעת? התחיל רבינו הק' לחזור בפניו על הדברים הנשגבים שאמר לו רבו מלעכוויטש עד המקום שהכה באצבעו ואמר שמקשיבים למה שאנו מדברים...

הבין הרה"ק מקוברין שהרבי מווילעדניק הוא הוא הצדיק שכיון אליו רבינו הק', ולכן ביקש ממנו שיסביר לו את הסודות שמסר לו רבו. אבל מבין השיטין הבין ש'מליבא לפומא לא גליא', ולא אליו כיון רבו מלעכוויטש.

(גליון מסילות, סדיגורה כסלו תשנ"ה)

כחצי שנה לפני עלותו לגנזי מרומים הרגיש מרן הרה"ק רבי מרדכי מלעכוויטש זצ"ל שכוחותיו עוזבים אותו, והרגיש בכי רע. חסידיו הדואגים הרבו בתפילה ותחנונים לפני בורא כל העולמים שישלח מזור וישועה לרבים הנערץ.

נכנס אליו תלמידו הגדול הרה"ק רבי משה מקוברין זצ"ל. אמר לו רבו שיואל בטובו וידחה את ביקורו בכמה ימים. וכן עשה.

כשבא אליו אמר לו רבו כך: אסביר לך שלשה דברים חשובים עד למאוד, אבל אסור לך לגלות אותם לשום אדם בעולם, וכאשר תגיע למי שצריך אתה להגיע אליו - הוא כבר יבאר לך את הענינים האלו עד בוריים.

התחיל הרה"ק מלעכוויטש לפרט את שלושת הדברים: הדבר הראשון כך הוא - משה רבינו ע"ה נסתלק בז' אדר... ולפתע התחלחל וזעק: מען הערט זיך איין וואס מיר רעדן... [מקשיבים למה שאנו מדברים...]

מיד התחיל לפזם לעצמו ניגון בשקט ובדבקות עצומה, ופניו השתנו לבלתי הכר. אחר זמן מה הכה באצבע צרידה ואמר: קיינער הערט שוין נישט... [-אף אחד כבר לא מקשיב]. והמשיך לדבר בדברים העומדים ברומו של עולם.

כעבור ימים מועטים קרא הרה"ק מלעכוויטש לנכדו הרה"צ רבי שלמה חיים, וציווהו איך יתנהג בדרך עבודת הבורא, והאריך בפניו הרבה יותר ממה שאמר להרה"ק מקוברין. והורה לנכדו הנ"ל במפורש ואמר לו: בני ר' נח הוא ממלא מקומי, ואתה תהיה מקושר אליו כמו שאתה מקושר אליי.

מעובדא הנ"ל הבין הרה"ק מקוברין שעליו להיות כפוף רק אל ר' נח ולנהוג בו ככבוד הראוי לבן הרבי, אבל אינו צריך להיות חסיד מקושר בלב ונפש אליו.

וכן הבין מדבריו האחרונים של רבו שעליו לחפש את צדיק הדור שימלא את החלל הריק שיווצר אחר פטירת

מי שיש באמתחתו דברי תורה, סיפורים או עובדות מרכינינו הק', נשמח אם ישלחם אלינו y0527173945@gmail.com